

ویتنام در صدر صادرات پوشاک؛

کنترل زنجیره تأمین منسوجات در دست چین

جغرافیای تولید پوشاک جهانی در حال تغییری آشکار است. ویتنام به عنوان بزرگترین تأمین کننده پوشاک برای ایالات متحده ظاهر شده و در زمینه محموله های پوشاک آماده، از چین سبقت گرفته است. با این حال، در ورای این نقطه عطف، واقعیتی عمیق تر نهفته است: علی رغم جایگاه رو به رشد ویتنام در صادرات پوشاک، چین همچنان نفوذ گسترده ای بر اکوسیستم نساجی (که خوراک صنعت جهانی مد را تأمین می کند) دارد. این پویایی، نشان دهنده پیچیدگی زنجیره ارزش منسوجات مدرن است جایی که الزاماً پیشتازی در تولید پوشاک به معنای کنترل کل شبکه تولید نیست.

در شرایطی که ویتنام در مرحله نهایی مونتاژ پوشاک در حال پیشروی است، چین همچنان بر تأمین فرایندهای بالادستی از قبیل پارچه، نخ و سایر ملزومات نساجی که بقای تولید در سراسر آسیا به آن ها وابسته است، تسلط دارد.

تغییر نقشه تولید پوشاک

تغییر جهت تولید پوشاک به سمت ویتنام، بازتاب دهنده دگرگونی های گسترده تر در استراتژی های جهانی تأمین است. برای دهه ها، چین به عنوان قدرت بی رقیب صادرات پوشاک شناخته می شد با این حال، افزایش هزینه های دستمزد، تکامل سیاست های تجاری و تنش های ژئوپلیتیک، برندهای بین المللی را به سمت تنوع بخشی به زنجیره های تأمین خود تشویق کرده است در نتیجه، ویتنام به طور مستمر نقش خود را به عنوان قطب تولید پوشاک گسترش داده است. داده های تجاری نشان می دهد که این کشور با عبور از چین، به بزرگترین تأمین کننده پوشاک

ایالات متحده تبدیل شده که نشان دهنده یک چرخش نمادین در چشم انداز عرضه جهانی مد است.

چندین عامل در این صعود نقش داشته اند. ویتنام ترکیبی از هزینه های نسبتاً رقابتی نیروی کار، ثبات سیاسی و توافق نامه های تجاری گسترده ای را ارائه می دهد که دسترسی ترجیحی به بازار را میسر می سازد.

علاوه بر این، بسیاری از شرکت های چندملیتی حضور تولیدی خود را در ویتنام گسترش داده اند تا ریسک های ناشی از تمرکز تولید در یک کشور واحد را کاهش دهند.

سلطه پایدار چین بر نهادهای نساجی

علی رغم نقش پررنگ ویتنام در مونتاژ لباس، ستون فقرات زنجیره تأمین نساجی همچنان از چین می گذرد.

این کشور تولید کننده اصلی مواد ضروری نساجی از جمله نخ، پارچه و سایر نهادهای واسطه ای مورد نیاز برای تولید پوشاک باقی مانده است.

این عدم توازن، یکی از ویژگی های ساختاری صنعت پوشاک را برجسته می کند: تولید پوشاک، مرحله نهایی یک اکوسیستم صنعتی بسیار بزرگتر است.

پیش از آنکه لباسی دوخته شود، باید از مراحل متعددی مانند تولید الیاف، ریسندگی، بافندگی، رنگرزی و تکمیل عبور کند که در این زمینه چین برتری قاطع خود را در بسیاری از فرایندهای بالادستی حفظ کرده است.

در نتیجه، حتی زمانی که پوشاک در ویتنام مونتاژ می شود، بخش قابل توجهی از مواد اولیه توسط تأمین کنندگان چینی تهیه می گردد.

ظهور مدل تأمین چندلایه

الگوهای جهانی تأمین به جای تکیه بر پایگاه تولیدی در یک کشور واحد، به طور فزاینده ای به سمت یک ساختار چندلایه حرکت می کنند. شرکت های مد به جای وابستگی کامل به یک قطب تولیدی، عملیات خود را در مناطق مختلف توزیع می کنند. در این مدل نوظهور، مونتاژ پوشاک اغلب در کشورهایی مانند ویتنام، بنگلادش یا کامبوج که هزینه دستمزد در آن ها رقابتی است، انجام می شود. در همین حال، تولیدات بالادستی نساجی از قبیل فرآوری الیاف و تولید پارچه به دلیل اکوسیستم صنعتی بسیار توسعه یافته چین، همچنان در این کشور متمرکز باقی مانده است.

چرا چین هنوز دست برتر را دارد؟

تداوم تسلط چین بر زنجیره تأمین نساجی ریشه در دهه ها توسعه صنعتی دارد. این کشور یکی از پیچیده ترین اکوسیستم های نساجی جهان را به وجود آورده که فرآوری مواد اولیه، تولیدات شیمیایی، ماشین آلات پیشرفته و تأسیسات تولیدی در مقیاس بزرگ را با هم یکپارچه کرده است. این یکپارچگی عمودی تأمین کنندگان چینی را قادر می سازد تا پارچه ها و قطعات نساجی را با کارایی بالا و قیمت های رقابتی عرضه کنند.

فرصت استراتژیک ویتنام

صنعت پوشاک ویتنام از چرخش جهانی به سمت متنوع سازی زنجیره تأمین بهره مند شده است. رشد صادرات این کشور نه تنها بازتاب دهنده هزینه های رقابتی دستمزد، بلکه بیانگر سرمایه گذاری های استراتژیک در زیرساخت های تولیدی و لجستیک است. دولت ویتنام و فعالین این صنعت به طور فزاینده ای بر عبور از مرحله صرفاً مونتاژ پوشاک تمرکز کرده اند و تلاش هایی در راستای تقویت تولیدات داخلی نساجی (به خصوص در بخش هایی مانند ریسندگی، بافندگی و فرآوری پارچه) در جریان است.

مرجع:

globaltextiletimes.com/articles/vietnam-tops-garment-exports-china-controls-textile-supply/

تهیه و تنظیم: سیدضیاءالدین امامی رثوف